

Sygn. akt IV KK 419/12

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 30 stycznia 2013 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jarosław Matras (przewodniczący)

SSN Tomasz Grzegorzczak

SSN Eugeniusz Wildowicz (sprawozdawca)

Protokolant Dorota Szczerbiak

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 5 k.p.k.

w sprawie **M. B.**

skazanego z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 30 stycznia 2013 r.

kasacji, wniesionej przez Prokuratora Generalnego na korzyść skazanego

od wyroku Sądu Rejonowego w M.

z dnia 18 lipca 2012 r.,

uchyla zaskarżony wyrok i przekazuje sprawę Sądowi Rejonowemu w M. do ponownego rozpoznania.

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w M., wyrokiem z dnia 18 lipca 2012 r., uznał oskarżonego M. B. za winnego popełnienia przestępstwa z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 14 § 1 k.k. w zw. z art. 278 § 1 k.k. skazał go na karę roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby 3 lat oraz oddał go w okresie próby pod dozór kuratora sądowego.

Powyższy wyrok nie został zaskarżony przez strony i uprawomocnił się w dniu 26 lipca 2012 r.

Kasację od tego wyroku wniósł – na podstawie art. 521 § 1 k.p.k. – Prokurator Generalny, zaskarżając wyrok w całości na korzyść skazanego. W kasacji zarzucił rażące i mające istotny wpływ na treść wyroku naruszenie przepisu prawa materialnego, a mianowicie art. 64 § 1 k.k., polegające na skazaniu oskarżonego za popełnienie przestępstwa z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 278 § 1 k.k. w warunkach określonych w art. 64 § 1 k.k. pomimo braku ku temu przesłanek wskazanych w tym przepisie.

Wskazując na powyższe wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu w M. do ponownego rozpoznania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja jest oczywiście zasadna, albowiem zaskarżony wyrok został wydany z rażącym naruszeniem art. 64 § 1 k.k., co miało istotny wpływ na jego treść.

Przepis art. 64 § 1 k.k. ma zastosowanie do sprawcy, który był skazany za przestępstwo umyślne na karę pozbawienia wolności i w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary, popełnia umyślne przestępstwo podobne do przestępstwa, za które był już skazany.

W tej sprawie powyższe przesłanki – które muszą zachodzić łącznie - nie zostały spełnione. M. B., wyrokiem Sądu Okręgowego w C. z dnia 4 lutego 2011 r., - na podstawie którego poczynione zostały ustalenia odnośnie jego działania w niniejszej sprawie w warunkach powrotu do przestępstwa – został bowiem skazany na karę 2 lat pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby 5 lat oraz 100 stawek dziennych grzywny po 20 zł każda. Wprawdzie oskarżony był w tej sprawie tymczasowo aresztowany w okresie od dnia 27 maja 2010 r. do dnia 16 grudnia 2010 r. (przy czym okres od dnia 27 maja 2010 r. do dnia 15 lipca 2010 r. zaliczono na poczet orzeczonej kary grzywny, zaś okres od dnia 15 lipca 2010 r. do dnia 16 grudnia 2010 r. - na poczet kary pozbawienia wolności na wypadek zarządzenia jej wykonania) lecz ani do dnia popełnienia przestępstwa (15 lipca 2011 r.), ani do dnia wydania zaskarżonego wyroku (18 lipca 2012 r.) nie zarządzono wobec oskarżonego wykonania tej kary pozbawienia wolności.

W związku z tym trzeba stwierdzić, że nie została spełniona przesłanka odbycia „co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności” w rozumieniu art. 64 §

1 k.k. Orzeczenie kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania oznacza bowiem, że oskarżony tej kary nie odbywał w rozumieniu art. 64 § 1 k.k., nawet gdy na jej poczet zaliczono okres tymczasowego aresztowania. Nie ulega również wątpliwości, że zaliczony na poczet kary pozbawienia wolności okres tymczasowego aresztowania staje się odbytą karą pozbawienia wolności dopiero z chwilą prawomocnego zarządzenia wykonania kary pozbawienia wolności (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 14 grudnia 2010 r., III KK 394/10, LEX nr 682814).

Skoro nie zarządzono wobec oskarżonego wykonania warunkowo zawieszanej kary pozbawienia wolności, a więc nie było podstaw do uznania że odbył on tę karę, to niesłusznie przyjęto w zaskarżonym wyroku działanie oskarżonego w warunkach przepisu art. 64 § 1 k.k. W tej sytuacji skazanie M. B. na podstawie art. 64 § 1 k.k. nastąpiło z rażącym naruszeniem tego przepisu prawa karnego materialnego. Należy uznać, że mogło ono mieć istotny wpływ na treść wydanego w sprawie wyroku.

W tym stanie rzeczy zaistniała konieczność uchylenia dotkniętego takim uchybieniem wyroku i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania, w którego toku Sąd Rejonowy będąc związany wyrażonym poglądem prawnym (art. 442 § 3 w zw. z art. 518 k.p.k.) dokona zmiany kwalifikacji prawnej zarzucanego oskarżonemu czynu przez wyeliminowanie art. 64 § 1 k.k.

Kierując się powyższym Sąd Najwyższy orzekł, jak w wyroku.